

De Två Konungadöttrarne.

Efter en uppteckning ifrån Östergöthland, hvilken är fullständigare än den som förefinnes bland Svenska Folk-Visor, III, s. 40, och är öfversatt af *Mohnike*, *Volkslieder der Schweden*, I, s. 70. — Denna sång har i grunddragen mycken likhet med Danska visan om Marsk Stigs Döttrar, hos *Nyerup*, II, s. 146, hos *Syv*, Part. II, N:o 33, öfversatt af *Grimm*, s. 400.

1.

Det voro två ädela konungabarn,
 Två rosor och två dägeliga liljor!
 De voro bortstulna med' de voro små.
 Det tydes väl hvar de voro komna!

2.

Och när de vardt stora och kunde förstå,
 Två rosor och två dägeliga liljor!
 Då fingo de veta hvar de kommit ifrå.
 Det tydes väl hvar de voro komna!

3.

Den äldsta hon talte till den yngsta så:
 Två rosor m. m.
 "Nu viljom vi hem till vår fader gå!"
 Det tydes väl m. m.

4.

"Och vi skall taga våra saker i akt,
 "Och resa tidigt härifrån en natt."

5.

Och när som de kommo till sin faders gård,
Två små tjenare ute för dem står.

6.

"Och viljen J in för drottningen gå,
"Och fråga om hon vill ha tjenstemör i år?" —

7.

"Och visst vill jag ha tjenstemör i år,
"J bedjen dem båda införe mig gå!"

8.

Och jungfrurna sig genom dörrenna steg,
Och drottningen blekna så svåra dervid.

9.

Och Drottningen talte till jungfrurna så:
"Hvad kan ni göra för arbeten då?" —

10.

"Och vi kunna brygga och vi kunna baka,
"Och vi kunna silke å röda guldet maka."

11.

"Och vi kunna sticka och vi kunna sy,
"Och vi kunna sömma de kläderna ny."

12.

Och drottningen lät hemta sitt röda guldskrin,
Der tog hon de silkes nystan fin.

13.

Der tog hon upp både silfver och guld,
Och bad dem väfva förutan all skuld.

14.

Den äldsta hon trädde i skaft och i sked,
Den yngsta hon väfde den väfven ned.

15.

De väfde dit månar, de väfde dit sol,
De väfde dit både himmel och jord.

16.

De väfde den väfven med stjernor full,
Och skönaste rosor på svartan mull.

17.

De väfde dit sina rätta namn,
De väfde dit stället der röfvarn dem fann.

18.

Den äldsta hon skar den väfven ned,
Så buro de den till drottningen in.

19.

Och drottningen gladdes att väfven var skön,
Och frågade hvad de skulle hafva för lön?

20.

"Och vi vilja ingen belöning ha;
"Men här vilja vi tjena i alla våra dar." —

21.

"Den äldsta hon skall mina nycklar bära,
"Den yngsta skall min son få äga." —

22.

"Och väl kan jag edra nycklar få bära,
"Men aldrig kan en syster sin broder få äga."

23.

Och der vardt glädje och mycken gamman,
Två rosor och två dägeliga liljor!
Föräldrar och barn de kommo tillsammans.
Det tydes väl hvar de voro komna!